

STATSMINISTERIET

Dato: 17. februar 2010

Statsminister Lars Løkke Rasmussens svar på § 5 spørgsmål nr. 305 (MPU § alm. del) stillet af Miljø- og Planlægningsudvalget.

Spørgsmål:

”Vil statsministeren redegøre for, hvilke strategiskift der blev gennemført af det danske formandskab i forberedelsen af COP15, hvorfor disse skift blev foretaget, hvilke risikovurderinger der var foretaget forud for disse skift, samt hvilken nødplan der blev forberedt?”

Svar:

Regeringen traf en række afgørende strategiske beslutninger i månederne op til konferencen. Vigtigst var, at vi i efteråret besluttede at forfølge strategien om en politisk bindende aftale, som samtidig skulle bane vejen for konkrete handlinger med umiddelbar virkning for klimaet.

På det tidspunkt, hvor vi traf denne beslutning, stod det klart, at det ikke ville være muligt i København at nå til enighed om en juridisk bindende aftale. Der var ikke gjort tilstrækkelige fremskridt i UNFCCC-forhandlingerne. Regeringen overvejede derfor nøje, hvordan vi bedst kunne skabe en ramme om global bekæmpelse af klimaforandringer, der kunne samle alle de store CO2-udledere og fattige udviklingslande omkring 2-graders målsætningen.

For at søge opbakning til strategien om en politisk bindende aftale og for at løfte sagen op på stats- og regeringschefsniveau havde jeg de sidste måneder frem mod COP'en mange bilaterale samtaler med statsledere fra både de mindst udviklede lande, de sårbare lande og østater, de nye vækstøkonomier og de store CO2-udledere.

Strategien om at gå efter en politisk bindende aftale lancerede jeg på en international parlamentarikerkonference i Folketinget i oktober og umiddelbart efter på pre-COP'en, som også blev holdt i København. Jeg deltog desuden i klimamøder i margen af APEC-topmødet i Singapore og i Commonwealthtopmødet i Trinidad i november. Begge steder var den politisk bindende aftale omdrejningspunkt for drøftelsen. I sluterklæringen fra Trinidad blev der direkte udtrykt støtte til det danske forslag.

Efter disse intensive konsultationer med alle landegrupper var vi bestyrket i, at det var det rigtige ambitionsniveau at have med til COP15. Det var også den strategi, regeringen fastholdt gennem hele COP'en og navnlig i de sidste hektiske døgn, hvor det stod klart, at forhandlingerne i de to arbejdsgrupper ikke ville føre til et resultat. Og det var den strategi, der – koblet med vores invitationer til stats- og regeringscheferne – i sidste ende gjorde det muligt at få en Copenhagen Accord.